

SÁR

a mai napig szeretek a sárban fürdeni.
valamikor a sár mindegyik fajtáját szerettem.
később kitapasztaltam, hogy nyári zápor után,
mikor a tűzforró porra esik az eső,
akkor a legjobb, ez a legkellemesebb a bőrömnek,
és ilyenkor mindig felvidulva hagyom el a pocsolyát.
a talajvíz okozta sártengereket nem szeretem,
egy alapos megmártózás után,
kiütések keletkeznek a bőrömön,
talán a föld mélyéből feltörő víz ásványi anyag tartalma miatt,
vagy a fene tudja mi miatt.
az emberek már megszokták,
hogy amikor ők szalmával vagy szénával megpakolt
lovaskocsikon, vagy füstölgő traktoraikon
az eső elől a faluba igyekeznek,
én akkor indulok a határba.
régbben még vicces megjegyzéseket tettek rám
és kiröhögtek,
de ma már mint ismerőst köszöntenek,
dudálnak egyet, vagy vidáman integetnek.
olykor biztatóan felnéznek az égre,
és azt mondják, hogy jó, nagy eső lesz,
én hálás vagyok az ilyenekért,
hisz a törődést érzem ki szavaikból.
nem kell sokáig a sárban lennem,
elég három perc, és a ragacsos anyag kifejti jótékony hatását,
a lényeg az, hogy az arcomat is süllyeszem a sárba,
hisz csak így hat igazán az elmémre.
igazából csupán ezért csinálom,
a testemnek azt hiszem, nincs rá szüksége.